

Marina Cvetajeva

(1892 – 1941)

AZ ELSŐ SORT MONDOGATOM

„Hat teríték az asztalon...”
(Arszenyij Tarkovszkij)

Az első sort mondogatom,
s egy szót javítok át, csak egyet:
– „Hat teríték az asztalon...”
A hetediket elfeledted.

Hatosban szomorú a kép.
Az arcotok esőben ázik...
Egy ilyen asztal mellől épp
A hetedik miért hiányzik?

Szomorúak vendégeid,
a kristálykancsóból se ittak.
Búsulnak, s bús vagy már te is,
de legbúsabb, kit meg se hívtak.

Szomorú minden és rideg.
Nem esznek-isznak – szörnyü átok!
– E számot hogy feledheted?
Hogy lett hibás a számolásod?

Nem érted, fel se foghatod:
a hat (magad, a két fivéred,
apád, anyád és asszonyod)
hét lesz – hisz én e földön élek!

Hat teríték az asztalon,
de nem készült el még a mérleg.
Rémalakom előoson –
élők – közöttetek – kísértet leszek...

Lopakodó, szerény
– egy lélekhez sem érve! –, halkan
az ott-sincs terítékhez én
ülök, mint hetedik, hivatlan.

Most! – fellököm óvatlanul
poharam! – És minden kidöntve
– szem sója, sebnek vére –, hull,
folyik az abroszról a földre.

S – nincs sír! – Nincs elválás se már!
Asztalodat visszavarázslom.
Mint lakodalmon a halál,
én *élet* voltam vacsorádon.

...Senkim: se báty, fiú, se férj,
se társ – korhollak mégis érte:
– Hat lélekre terítettél,
s engem nem ültettél – a szélre.

BAKA ISTVÁN fordítása